

[Lone Dybkjær]

krati. Vi må gøre op med os selv, om vi vil have millimeterdemokrati eller acceptere nogle forskelle. Fru Elisabeth Bruun Olesen spurgte så, om det betød, at nogle stilles ringere og nogle bedre. Ja. Enten er det millimeterdemokrati, eller også må vi acceptere nogle forskelle, og spørgsmålet er så: hvilke forskelle vil vi acceptere? Det er dér, valget står, og da synes jeg nok, vi kunne tage som udgangspunkt, at så retfærdigt er livet trods alt heller ikke.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Nu var det måske lidt dristigt af mig i første omgang at give udtryk for, at debatten i dag havde været lidt flimrende. Det syntes jeg faktisk indtil det tidspunkt. Men derfor vil jeg også gerne understrege, at jeg mener, der er kommet en række spændende ting frem i den sidste del af debatten.

Jeg vil godt sige til hr. Carsten Andersen, at de tanker, som der blev gjort rede for i det sidste indlæg, mener jeg bestemt er spændende tanker om en mere omfattende dialog med Folketinget om moderniseringsprogrammet. Der er nogle ganske klare holdningsforskelle mellem os, det ved enhver, og det er vi ikke engang interesseret i at skjule – tværtimod.

Men der er jo også mange lighedspunkter. Når f.eks. nævnes begrebet »selvforvaltning«, er der her et tema, som jeg mener man kan komme meget langt med, uden at man støder imod fundamentale idépolitiske forskelle.

Lad os dog tage en debat om den slags temaer og se, hvor langt vi kan komme i bestræbelserne på at finde ud af, som hr. Carsten Andersen vist udtrykte det, hvordan folkestyret skal fungere i forhold til den offentlige sektor i fremtidens samfund. Det mener jeg er overskriften på, hvad vi skal videre med.

Til fru Pia Kjærsgaard kun den ene bemærkning: det er jo en forkert påstand, at det hele bare har udviklet sig negativt. Lad mig bare nævne to tal, som illustrerer dette.

Fra 1982 til 1986 er antallet af job i den private sektor steget med ca. 160.000. I den offentlige sektor er det i samme periode steget med ca. 10.000. Det er dog en meget markant understregning af, at der er sket en betydelig forskydning mellem offentlig og pri-

vat virksomhed, det, som regeringen ønsker skal ske, og derfor hjælper det ikke, at fru Pia Kjærsgaard stadig væk vader rundt i de samme tal under enhver debat her i Folketinget i håb om og i forsøg på at give indtryk af, at det hele går lige stik modsat det, som regeringen har forestillet sig. Det gør det naturligtvis ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 26:

Forespørgsel til finansministeren:

»Vil ministeren redegøre for, på hvilken måde og i hvilket omfang de lokale samarbejdsudvalg har været og vil blive inddraget i forberedelsen og planlægningen af de enkelte dele af moderniseringsprogrammet i den statslige sektor, og vil ministeren sikre tilstrækkelige ressourcer, så medarbejdernes muligheder for medindflydelse sikres?«

Af Carsten Andersen (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 20/2 87. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/3 87).

Begrundelse

Carsten Andersen (SF):

Den redegørelse, vi netop har debatteret, indeholdt ikke et eneste ord om personalets medbestemmelse ved moderniseringsprogrammets udførelse, og dette til trods for, at Folketinget ved en dagsorden i 1984 besluttede »at give de ansatte i staten mulighed for at være medbestemmende ved moderniseringsprogrammets tilrettelæggelse og udformning gennem drøftelser med de forhandlingsberettigede organisationer og i alle statens samarbejdsudvalg, hvor regeringen skal fremlægge de nødvendige oplysninger om moderniseringsprogrammets omfang og karakter og sikre, at alle menneskelige og tekniske problemer, som moderniseringsprogrammet giver anledning til, inddrages i drøftelserne, samt at tilgodese medarbejdernes behov for tryghed«.

Denne dagsorden var en klar hensigtserklæring til administrationsledelsen om, at samarbejdsudvalgets arbejde skulle tages alvorligt. Nu tre år efter må vi beklageligvis konstatere, at Folketingets vilje ikke blev til